

Majesteit.

IK vinde eene opmerkelijke overeenkomst tusschen de producten van Wagner's geest en de werken van Couperus. Er is verschil tusschen beiden in talent en in kunst: de grondgedachte echter, is vaak één.

Beiden hebben gevoeld, dikwijls diep gevoeld het lijden, den strijd van het leven, en wat zij gevoeld hebben, geven ze weer. Wagner in de schoonste, meest aangrijpende accoorden, die de ziel mee doen lijden en doen dorsten naar een einde, hoe dan ook — edoch dat einde komt niet: het laatste accoord is nog een vragende stemme; er is overwinning noch nederlaag.

Evenzoo bij Couperus. Aangrijpende schilderingen; een zoo meedoogenloos blootleggen van de benauwende roerselen van het Zijn, dat vaak de ziel ineenkrimpt en dat ze hijgt naar een uitslag, hoe dan ook — edoch, die komt niet: ook het slot is een klagende zucht vol mysterie.

Dat niet alleen gewone, alledaagsche menschen, met gewone karakters, gewone bezigheden, uit gewone omgeving te worstelen hebben met dat eeuwig aenigma van het Zijn, dat elke handeling verlamt en het leven verduistert, tracht ons de schrijver aan te toonen in zijn »*Majesteit*."

Gaan we in het kort den inhoud na van dezen roman.